

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **JUDr. J. M.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní tř. 16, Praha 1, zast. JUDr. Janem Sykou, advokátem, se sídlem Školská 12, Praha 1, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 4. 2009, č. j. 5 Ca 287/2007 - 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím představenstva České advokátní komory ze dne 11. 9. 2007, č. j. P 223/04 - 2 (dále též „rozhodnutí žalované“), byla žalobkyně vyškrtuta ze seznamu advokátů vedeného žalovanou. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 písm. c) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákon“), a byla pravomocně odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 2 roků s podmíněným odkladem na 3 roky. Zbývalo tedy posoudit, zda trestná činnost žalobkyně ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. Podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“), je advokát povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy svých klientů a řídit se jejich pokyny, jednat čestně a svědomitě a při výkonu advokacie postupovat tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu. Všechna tato ustanovení žalobkyně porušila a klienta úmyslně poškodila, zpronevěřila-li peníze, které jí svěřil k předem dohodnutému účelu a tím se na jeho úkor obohatila. O nejvyšší míře narušení v řádný výkon advokacie je nutné hovořit tam, kde advokát spáchá úmyslný trestný čin v souvislosti s výkonem advokacie na úkor vlastního klienta.

V tomto případě dospěla žalovaná k závěru, že se u žalobkyně jednalo o trestnou činnost, která ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie ve smyslu § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v níž namítala, že se žalovaná nezabývala její činností advokátky od události v únoru 2001, za kterou byla odsouzena, do listopadu 2004, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, a od roku 2006 do září 2007, kdy bylo původní rozhodnutí žalované zrušeno a nové nebylo vydáno; v uvedené době žalobkyně neporušila žádnou svou povinnost advokáta, ani občana. Z rozhodnutí žalované lze podle žalobkyně vyvodit i závěry takového charakteru, že je-li například pracovník banky odsouzen za trestný čin zpronevěry, mohou se tohoto trestného činu dopustit i ostatní pracovníci všech bank a tím bude narušena důvěryhodnost všech bankovních ústavů; nelze proto činit závěr, že pokud se člen určité profesní skupiny dopustí trestného činu, může se tohoto trestného činu zákonitě dopustit člen té samé profesní skupiny a tím je ohrožena důvěryhodnost celé profesní skupiny. Závěr žalované, že by žalobkyně mohla ohrozit důvěru ve výkon advokacie, není opřen o žádný konkrétní důkaz, že k tomu ze strany žalobkyně od února 2001 do září 2007 došlo, jedná se o pouhé dedukce žalované, které se neopírají o jediný důkaz. Žalovaná se vůbec nezabývala ani tím, kolik klientů od února 2001 do září 2007 žalobkyně zastupovala, v jakých věcech a s jakým výsledkem. Na základě rozsudku Městského soudu v Praze 13. 10. 2005, č. j. 11 Ca 81/2005 – 37, žalobkyně opět vykonávala advokacii, a ani v této době nedošlo z její strany k ohrožení důvěry ve výkon advokacie. Žalobkyně dále poukázala na skutečnost, že dne 27. 7. 2007 jí uplynula uložená zkušební doba podle rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 T 138/2003 - 222, ačkoli v době podání žaloby neměla písemné osvědčení vydané soudem podle § 60 odst. 1 trestního zákona; ve zkušební době žila řádný život a nebylo proti ní zahájeno žádné trestní, ani správní řízení. Žalobkyně navrhla, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 8. 4. 2009, č. j. 5 Ca 287/2007 - 56, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku uvedl, že ve věci je nesporné, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena za úmyslný trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem advokacie k podmíněnému trestu odnětí svobody. Městský soud v Praze vyhodnotil, že žalovaná své rozhodnutí a posouzení věci dostatečným způsobem odůvodnila, uvedla-li, že žalobkyně porušila základní povinnosti advokáta stanovené zákonem o advokacii tím, že se dopustila trestného činu zpronevěry vůči vlastnímu klientovi. Konstatoval, že se neposuzuje jednání žalobkyně jako advokátky v obecném smyslu, ale pouze skutek, pro nějž byla odsouzena, a zda-li tímto skutkem mohla narušit důvěru v řádný výkon advokacie. Z kontextu § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii lze vyložit, že zákon má na mysli důvěru veřejnosti v řádný výkon advokacie obecně, a žalovaná tak toto ustanovení vykládá správně; předmětem posouzení žalované je konkrétní jednání odsouzeného advokáta a úvaha, zda toto jeho konkrétní jednání může narušit důvěru v řádný výkon advokacie celým stavem. Soud nepřisvědčil žalobní námitce, že ji dne 27. 7. 2007 uplynula zkušební doba, neboť ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebylo vysloveno, že by se žalobkyně osvědčila a nehledělo se na ni tak, jako by nebyla odsouzena. Poté, co trestní soud rozhodl o tom, že se žalobkyně osvědčila, byla žalobkyně žalovanou znovu do seznamu advokátů zapsána. Poukazovala-li žalobkyně v replice k vyjádření žalované na rozhodnutí žalované ve věci vyškrtnutí jiného advokáta ze seznamu advokátů, jednalo se o jinou věc, kde byl odlišný průběh jak trestního řízení, tak i řízení o vyškrtnutí ze seznamu advokátů. Ze všech těchto důvodů Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelka namítala, že představenstvo žalované rozhodlo o vyškrtnutí stěžovatelky ze seznamu advokátů, aniž se zabývalo její činností advokátky od události v únoru 2001, za kterou byla odsouzena, do listopadu 2004, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, a od roku 2006 do září 2007, kdy bylo původní rozhodnutí žalované zrušeno a nové nebylo vydáno. V uvedené době žalobkyně neporušila žádnou svou povinnost advokáta, ani občana. Opětovně jako v žalobě poukázala na skutečnost, že nelze činit závěry o tom, že dopustí-li se člen určité profesní skupiny trestného činu, může se tohoto trestného činu zákonitě dopustit také jiný člen té samé profesní skupiny a tím je ohrožena důvěryhodnost celé profesní skupiny. Přestože rozhodnutím žalované z roku 2004 přišla stěžovatelka o dosavadní klientelu, dokázala po zrušení rozhodnutí žalované Městským soudem v Praze svoji činnost advokátky obnovit, neboť lidé v ní jako advokátku měli důvěru. Nesouhlasila s argumentem žalované uvedeným v jejím rozhodnutí, že by se mohli poškození o jejím odsouzení zmiňovat v okolí. Společníci společnosti NPH Company, s. r. o., převedli podíly na konci roku 2003 na jinou osobu, kterou zároveň zvolili likvidátorem, jen aby se rychle zbavili odpovědnosti za úhradu dluhů. Poškozený pan M. žádným poškozeným ve skutečnosti nebyl, v trestním řízení mu žádná škoda nebyla přiznána, neboť žádné směnky, na jejichž odkoupení měla převzít částku 500 000 Kč, neměla stěžovatelka nikdy ve svém držení. Upozornila na to, že se žalovaná nezabývala tím, že byla vyškrtnuta ze seznamu advokátů v době, kdy ji uplynula zkušební lhůta; to, že Okresní soud v Pardubicích nevydal osvědčení již v roce 2007, nezáleželo na ní. Poukázala také na rozdílné posuzování žalované v obdobném případě u jiného advokáta, neboť také u ní došlo ke skutku, za který byla odsouzena před více jak 7 lety, soud jí uložil podmíněný trest a neuložil jí zákaz činnosti. V jejím případě je neobvyklé, že u někoho vychází žalovaná z judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, podle něhož je řízení potřebné ukončit v přiměřené lhůtě, ale u ní tato skutečnost, a skutečnost, že v době rozhodnutí žalované již pominula zkušební lhůta, byly pro žalovanou nepodstatné. Stěžovatelka navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že zákon o advokacii nehovoří o tom, že důvěru v řádný výkon advokacie by měla ohrožovat osoba advokáta, nýbrž stanoví, že ji má ohrožovat trestná činnost, tj. spáchaný skutek. Stěžovatelka spáchala závažný trestný čin v souvislosti s výkonem advokacie, jímž poškodila svého klienta, její jednání bylo natolik závažné, že v trestním řízení bylo použito přísnější kvalifikace a škoda způsobená klientovi byla značná. Podle žalované možnost postihu stěžovatelky končí okamžikem, kdy se na ni začne hledět, jako by nebyla odsouzena. Poukázala na skutečnost, že u pozastavení výkonu advokacie je třeba prokazovat ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie tímto advokátem, v případě vyškrtnutí ze seznamu advokátů jde o ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie obecně, přičemž osobu advokáta není při takovém hodnocení nutné brát zase až v takové míře v potaz. Smyslem a účelem zákona o advokacii není to, aby advokacii vykonávaly osoby, které mají v rejstříku trestů záznam o spáchaní závažného trestného činu, úmyslného, spáchaného na vlastním klientovi. Opačný výklad by nejen podřýval důvěru v řádný výkon advokacie, ale v zákonost v tomto státě vůbec.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené

nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka byla rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 T 138/2003 - 222, uznána vinnou ze spáchání trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 písm. c) trestního zákona a byla odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání dvou let s podmíněným odkladem na tři roky. Odvolání stěžovatelky proti tomuto rozsudku Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, usnesením ze dne 27. 7. 2004, č. j. 13 To 201/2004 - 256, zamítl. Představenstvo žalované rozhodlo ve dnech 10. - 11. 9. 2007 o vyškrtnutí stěžovatelky ze seznamu advokátů vedeného žalovanou.

Nejvyšší správní soud, podobně jako Městský soud v Praze, vycházel z uvedeného skutkového základu, který považoval za nesporný, neboť stěžovatelka namítala pouze nesprávné právní posouzení věci způsobené nesprávnou interpretací ustanovení zákona o advokacii.

Podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona o advokacii ze seznamu advokátů vyškrtne Komora toho, kdo byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za úmyslný trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem advokacie.

Podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii ze seznamu advokátů vyškrtne Komora toho, kdo byl pravomocně odsouzen za jiný úmyslný trestný čin, než je uveden v písmenu b), nebo kdo byl za trestný čin uvedený v písmenu b) odsouzen k jinému trestu než nepodmíněnému trestu odnětí svobody, pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud již uvedl v rozsudku ze dne 13. 2. 2007, č. j. 4 As 7/2006 - 73, www.nssoud.cz, v němž bylo projednáváno předcházející zrušené rozhodnutí žalované ze dne 8. 11. 2004, sp. zn. P 223/04, v této věci, že „z citovaných ustanovení je patrné, že v případě pravomocného odsouzení advokáta za úmyslný trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem advokacie mohou nastat následující dvě situace. Pokud byl advokát odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, tato skutečnost postačuje jako důvod pro jeho vyškrtnutí ze seznamu advokátů. V případě, že byl advokát pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem advokacie k jinému než nepodmíněnému trestu, je dalším předpokladem pro jeho vyškrtnutí ze seznamu advokátů skutečnost, že tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. Aby mohla stěžovatelka advokáta vyškrtnout, musí být současně splněny obě uvedené podmínky“. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud rovněž stanovil, že „Ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie, jako jedna z podmínek pro vyškrtnutí advokáta ze seznamu advokátů vedeného Českou advokátní komorou z důvodu podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, musí být vyvoláno konkrétní trestnou činností tohoto advokáta, za kterou byl pravomocně odsouzen. Splnění této podmínky musí být v rozhodnutí o vyškrtnutí ze seznamu advokátů řádně odůvodněno“.

V § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii je obsažen neurčitý právní pojem „důvěra v řádný výkon advokacie“. Tento pojem zákon o advokacii ani jiný předpis nedefinuje a je věcí úvahy orgánu, kterému zákon svěřil pravomoc k rozhodnutí, zda k naplnění pojmu došlo či nikoliv. Zákon nepožaduje, aby advokát důvěru prokazatelně pozbyl, stačí, je-li tu reálná možnost ohrožení důvěry ve výkon advokacie obecně, tj. celým stavem. Uvedené slovní spojení se tak svým obsahem blíží jakési ochraně dobré pověsti členů advokátní komory, resp. profesního stavu. Nelze totiž odhlédnout od toho, že trestný čin spáchaný jedním advokátem může u řady

klientů jiných advokátů vyvolat obavu, že se podobného činu může dopustit i jejich zástupce. Správní orgán povoláný k rozhodnutí podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii je tedy povinen jej vyložit a odůvodnit, je-li taková podmínka v rozhodované věci naplněna. Jde o správní uvážení, které soud přezkoumává podle § 78 odst. 1 s. ř. s. toliko v tom směru, zda nepřekročilo zákonem stanovené meze pro toto uvážení nebo je nezneužilo, tedy zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, soud nemůže z týchž skutečností vyvozovat jiný, opačný závěr.

Žalovaná své rozhodnutí o vyškrtnutí stěžovatelky ze seznamu advokátů odůvodnila tím, že jednání stěžovatelky, které bylo pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 T 138/2003 - 222, kvalifikováno jako trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 písm. c) trestního zákona, ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie, neboť důvěra v řádný výkon advokacie je v nejvyšší míře ohrožena tam, kde advokát spáchá úmyslný trestný čin v souvislosti s výkonem advokacie na úkor svého klienta, zejména pak u takového jednání, při němž se advokát obohatil o peněžní prostředky nebo jiný majetek svého klienta. Mezi takováto jednání patří skutky kvalifikované jako krádež, zpronevěra, podvod apod.

Požadavky na řádný výkon advokacie jsou stanoveny především v jednotlivých ustanoveních zákona o advokacii. Z § 16 odst. 2 zákona o advokacii plyne, že advokát je povinen jednat čestně a svědomitě, při jednání je limitován použitím pouze zákonných prostředků a pro klienta může uplatnit vše v jejich rámci, co pokládá za prospěšné. Podle § 17 zákona o advokacii postupuje advokát při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis. V této souvislosti je nutno poukázat na čl. 4 odst. 1 usnesení č. 1/1997 Představenstva České advokátní komory, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, podle něhož je advokát povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu. Pokud § 17 zákona o advokacii ukládá advokátovi povinnost chovat se při výkonu svého povolání – advokacie určitým způsobem, pravidla profesionální etiky jej zavazují k určitému chování nejen při výkonu advokacie, ale i v soukromé sféře, neboť hlavním důvodem je ochrana advokátního stavu a ochrana veřejných zájmů. Smyslem advokacie je chránit a prosazovat zájmy klientů, kteří se k advokátnímu stavu obracejí se žádostí o právní moc, svěřují mu své finanční prostředky a majetek a přitom očekávají, že advokáti budou řádně, svědomitě a čestně plnit své povinnosti vyplývající jim ze zákona o advokacii a stavovských předpisů. Advokáti jsou proto zavázáni k vysokému standardu chování především vůči vlastním klientům, jejichž práva a zájmy hájí.

Nejvyšší správní soud tak zastává názor, že dojde-li k odsouzení advokáta pro trestný čin zpronevěry spáchaný advokátem při výkonu advokacie, jehož se advokát dopustí jednáním, jímž si присvojil finanční prostředky svého klienta, jedná se bezpochyby o ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie. Nejvyšší správní soud proto v této věci nezjistil porušení uvedených zásad správního uvážení ani porušení pravidel přezkoumání tohoto uvážení Městským soudem v Praze.

Nedůvodná je též námitka stěžovatelky, že jí již dne 27. 7. 2007 uběhla zkušební doba uložená soudem v rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 T 138/2003 - 222, a mělo se na ni pohlížet, jako by nebyla odsouzena. Nejvyšší správní

soud na tomto místě připomíná, že při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V době vydání napadeného rozhodnutí totiž fikce neodsouzení založená v § 60 odst. 3 trestního zákona na stěžovatelku nedopadala. K osvědčení podmíněně odsouzeného může dojít buď podle § 60 odst. 1 trestního zákona na základě vyslovení soudem, tj. rozhodnutí soudu vydaného v době, která je ohraničena uplynutím zkušební doby na straně jedné a okamžikem uplynutí 1 roku od konce zkušební doby podmíněného odsouzení na straně druhé, nebo podle § 60 odst. 2 trestního zákona v důsledku marného uplynutí roční lhůty pro vydání rozhodnutí soudu, že se podmíněně odsouzený osvědčil, běžící od uplynutí zkušební doby, aniž na tom měl podmíněně odsouzený vinu. Stěžovatelka byla odsouzena rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 T 138/2003 – 222, ve spojení s usnesením Krajské soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 27. 7. 2004, č. j. 13 To 201/2004 – 256, k trestu odnětí svobody v trvání 2 roků, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu 3 let. Je tedy sice pravdou, že zkušební doba uplynula dne 27. 7. 2007, avšak stěžovatelka nedoložila rozhodnutí soudu podle § 60 odst. 1 trestního zákona o tom, že se osvědčila. Rozhodnutí žalované bylo vydáno dne 11. 9. 2007, takže v té době stěžovatelce ještě nesvědčila fikce uvedená v § 60 odst. 2 trestního zákona o tom, že se osvědčila.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku, ve které stěžovatelka poukazovala na rozdílné posouzení žalované při rozhodování o vyškrtnutí ze seznamu advokátů v jejím případě a v případě JUDr. K. K. Nejvyšší správní soud, potažmo Městský soud v Praze nemohou posuzovat úvahu správního orgánu vyjádřenou v odůvodnění jeho rozhodnutí, na jejímž základě dospěl k závěru, že se stěžovatelka vyškrtává ze seznamu advokátů, z hlediska stěžovatelkou namítaného jiného rozhodnutí vydaného tímto správním orgánem, v němž dospěl k jinému závěru. Soudní přezkum rozhodnutí žalované totiž spočívá v tom, zda je rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, tj. zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení stanovené zákonem nebo jej nezneužil. Správní orgán přitom posuzuje individuálně konkrétní trestný čin advokáta a jeho vliv na ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie. Nejvyšší správní soud tedy ve shodě s Městským soudem v Praze tuto námitku nepovažuje za důvodnou.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatelky, již poukazovala na to, že se žalovaná nezabývala její činností advokátky od února 2001. Je třeba zdůraznit, že důvodem pro vyškrtnutí stěžovatelky ze seznamu advokátů byl pravomocný odsuzující trestní rozsudek a správní úvaha o ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie, jež se odvíjela právě od tohoto pravomocného odsouzení a charakteru trestné činnosti. Poukaz na řádné plnění povinností advokátky a občanky od února 2001 není právně významný pro vyškrtnutí ze seznamu advokátů. Z těchto důvodů nemůže obstát ani námitka, že na základě neopodstatněného rozhodnutí žalované o vyškrtnutí ze seznamu advokátů nemohla zastupovat své klienty. Skutečnost, že stěžovatelka z důvodu vyškrtnutí ze seznamu advokátů nemohla zastupovat klienty jako advokátka, je pouze důsledkem tohoto rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že v rozhodnutí Městského soudu v Praze nezjistil namítaná pochybení, kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl prokázán, a proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona. Protože žalovaná žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady jí vzniklé ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatelka s podanou kasační stížností úspěch neměla.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu